TOERNIEUWS

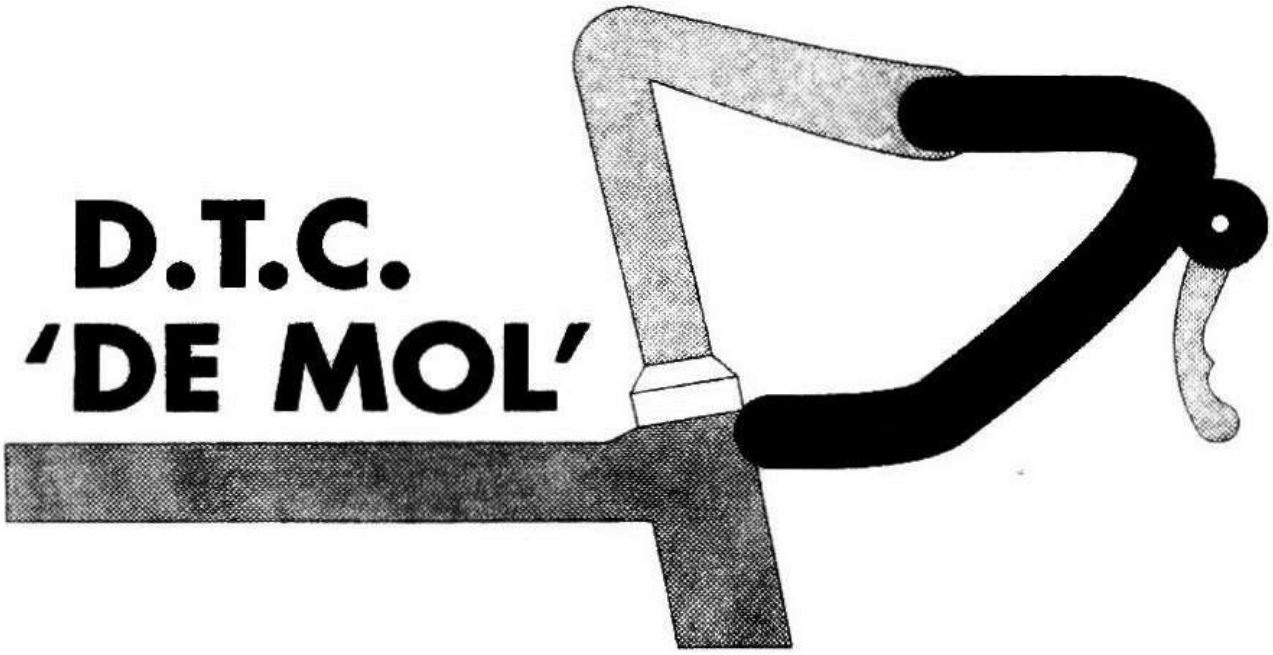

D.T.C. 'DE MOL'

PTT Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

CLUBBLAD VAN DE DORDTSE TOERCLUB

Afzender: J.C.Stam, Lijsterbeshof 39, 3355 CC Papendrecht

Redactie: T.H.F.G. Rutten – Purmerhoek 403 – 2905VS Capelle a/d IJssel – Tel. 010 – 4589230
(e-mailadres: *redactie@fietsclubdemol.nl*)

22e JAARGANG **Mei 2006**
Nummer: 3

Van de voorzitter.

Sinds de laatste uitgave van ons Mol Magazine is er veel gebeurd; teveel om allemaal te beschrijven. Toch zal ik een poging wagen om verslag te doen van de ontwikkelingen bij het bestuur. Het vorige blad dateert van vlak na de start van het seizoen; een start die niet geheel vlekkeloos verliep. Na een openingsrit met een paar vervelende incidenten en een koude winderige eerste molrit moest de tweede molrit geheel worden afgelast vanwege de weersomstandigheden. Gladheid en koude hielden ons thuis; iets wat wij op het laatste moment besloten. Dankzij het Internet en de inzet van Gerrit konden wij toch vrijwel iedereen op tijd bereiken. De derde molrit verliep evenmin helemaal volgens plan. Vlak voor de start begon het te sneeuwen; dit in overeenstemming met de weersverwachting. Daarbij zag de lucht er somber en diepgrijs uit waarop Rob van Rutten en ik besloten om de rit in te korten. Los van de dreigende lucht stond er namelijk een stormachtige snijdende wind uit het noordoosten, waartegen wij ruim 45 kilometer zouden moeten opboksen zonder mogelijkheid om af te haken. Dit besluit werd niet door iedereen in dank afgenomen. Een paar mensen gingen op eigen gelegenheid/risico een route van 80 kilometer rijden; anderen mopperden dat zij voor 45 kilometer niet uit hun bed wensten te komen. Toch doorgezet en even dachten wij een verkeerd besluit te hebben genomen want sneeuw hebben we (gelukkig) niet meer gezien. De wind leek mee te vallen totdat we in de Biesbos de wind pal tegen kregen. De één na de ander zat naar adem te happen en menigeen voelde de bodem van zijn kunnen snel naderen. Ruim 45 kilometer tegen een dergelijke wind zou hebben geleid tot een bus vol uitgeputte toerrijders, zeker onder de minder getrainde en nieuwe mensen.

Na deze twee problematische ritten ging het echter steeds beter. Het weer bleef weliswaar te koud voor de tijd van het jaar maar regen en sneeuw bleven verder uit. Gevolg was dat vrijwel alle andere ritten zonder noemenswaardige incidenten verliepen. Vrijwel allemaal want één bizar incident deed zich nog voor op de Moerdijkbrug. Na een afmattende tocht tegen de wind speelde diezelfde wind ons nog lelijk parten. Tijdens de overtocht sloeg een windvlaag onder een lap plastic. Deze lap krulde zich vervolgens speels om het stuur van Jannes**.** Dit stuur blokkeerde en Jannes duikelde pardoes over zijn stuur. Gelukkig bleef de schade beperkt tot wat schaafwonden en kneuzingen. De fiets bleef ook ongedeerd dus liep het nog goed af. Overigens prees hij zich gelukkig dat hij zijn helm droeg; daarmee raakte hij als eerste het asfalt en dat had zonder helm heel wat slechter kunnen aflopen. Een **HELM BLIJFT HOOFDZAAK.**

Nu naar het bestuur. Door allerlei persoonlijke beslommeringen konden wij pas weer op 5 april bij elkaar komen. Om zaken goed aan te pakken zijn we daarom drie weken weer bijeen gekomen en ik zal proberen beide vergaderingen samen te vatten in één verslag. Tijdens beide vergaderingen stonden een paar zaken prominent op de agenda:

- landelijke fietsdag.
- voorbereiding Zwijndrecht-Zwijndrecht .
- bijdrage van NFTU-ritten .
- bijeenkomst met de sponsors .
- het bestuur met zijn cultuur en structuur.

Ik zal deze onderwerpen achtereenvolgens behandelen.

De landelijke fietsdag

Halverwege maart kregen wij via de NFTU en KNWU de vraag of wij wilden meewerken aan een landelijke fietsdag. Op 6 mei waren de tochten op de Veluwe vervallen en nu keek men vol verwachting naar de Drechtsteden. Het verzoek, op bijzonder korte termijn, behelsde het organiseren van een toertocht en het verzorgen van een pleisterplaats voor de duizenden fietsrecreanten. Na intensief overleg binnen het bestuur besloten wij mee te doen. Belangrijkste redenen zijn dat het positieve publiciteit oplevert voor de Mol; het de Mol een goede naam kan bezorgen bij sleutelfiguren in de stad en tenslotte dat wij de gelegenheid krijgen om de sponsors nadrukkelijk naar voren te schuiven. Voor de kosten hoeven wij ons geen zorgen te maken; die kunnen gedekt worden uit een soort subsidie vanuit de landelijke sponsors en door de inkomsten op de bar. Dit laatste gaat weliswaar via een de omweg van de OMNI maar uiteindelijk komt een belangrijk deel van het geld terecht bij de club.

Johan Osseweijer; Cees Bakker en ik (bijgestaan door Gerard van Rheenen en Wim van de Merwe) voeren regelmatig overleg met het VVV, de coördinerende organisatie in de Drechtsteden. Het resulteert in een Klaver Drie en een horeca voorziening voor de recreanten. Omdat de landelijke organisatoren rond de 2.000 recreanten verwachten, hebben wij besloten de barprijzen op meer commerciële leest te schoeien en voor alle consumpties € 1.50 te rekenen. Gemakkelijk af te rekenen en het scheelt massa's wisselgeld. Op 6 mei is het zover en als de weergoden ons niet in de steek laten (verwachte temperatuur rond de 20°) dan kan het druk worden. De volgende keer kunnen wij vertellen hoe de dag verlopen is.

Voorbereiding Zwijndrecht-Zwijndrecht.

De voorbereiding ligt op volle stoom. Gerard en Wim zijn volop bezig met de organisatie van het geheel in zowel Nederland als België. Net als vorig jaar zal de tocht staan in het teken van Spieren voor Spieren. Er is echter wel een verschil: vorig jaar ging de gehele opbrengst naar dit doel; dit keer zullen wij eerst onze kosten aftrekken. Dat wij deze zo beperkt mogelijk houden spreekt daarbij voor zich.

Prijzen NFTU-ritten

In februari hebben wij besloten om een bepaalde prijs voor officiële NTFU-ritten te gaan berekenen. Later vertelde men mij dat dit in strijd was met de richtlijnen van de NTFU; deze staan op je kaart en in het TEP-blad en zijn bindend voor alle leden, dus ook voor de Mol. Deze wetenschap leidde bij mij tot een heroverweging die uiteindelijk leidde tot een nieuw bestuursbesluit. Vanaf 26 april 2006 zullen wij onze prijzen berekenen overeenkomstig de richtlijnen van de NTFU, afgerond op vijftallen. Uitzondering hierop vormen de Klaver Drie en Zijndrecht-Zwijndrecht.

Hiervoor rekenen wij afwijkende prijzen vanwege het Goede Doel. In een dergelijk geval mag men een hogere prijs berekenen.

Bijeenkomst met de sponsors.

In maart heb ik, samen met Gerard en Wim, een indringend gesprek gehad met Arie van Herik (SSPB); Martin Matse (Pro-At) en Roel Swijnenburg (REAPLUS). In de eerste plaats moesten er wat ongenoegens, ontstaan door miscommunicatie, uit de wereld geholpen worden. Vervolgens heb ik verteld wat mijn ideeën zijn bij de structuur en cultuur van de Mol en welke richting ik op zou willen. Tenslotte hebben wij uitgebreid gesproken over de toekomst. Centraal staat daarbij de vraag of zij ons nog willen sponsoren en onder welke voorwaarden. Belangrijk daarbij is de vraag wat we met hun geld zouden willen gaan doen. Inmiddels hebben wij een eerste blik kunnen werpen op hun voorwaarden en is er een eerste inventarisatie geweest naar onze wensen. Beide zaken vormen onderwerp van een vervolggesprek op 19 mei aanstaande.

Het bestuur, zijn cultuur en structuur

Met dit kopje bereik ik misschien wel het moeilijkste onderwerp dat wij de afgelopen twee vergaderingen behandeld hebben. Kort na mijn aantreden bemerkte ik dat de Mol bestuurd wordt door ongeveer tweehonderd jaar bestuurservaring. Dit lijkt positief maar is dat ook zo? Het bestuur kenmerkt zich door een cultuur van, op grond van wellicht teleurstellende ervaringen, enig cynisme tegen allerlei nieuwe zaken; 'we hebben dat allemaal al eens geprobeerd en het loopt toch op niets uit' is de bijna gevleugelde uitspraak van dergelijke bestuurders. Een ander opvallend fenomeen was de sfeer van een huwelijk dat al te lang duurt. De leden zitten soms al twintig jaar bij elkaar en weten precies hoe andere leden reageren. Zij kennen elkaars zwakke plekken en gevoeligheden. Weinig verrassende zaken en weinig nieuwe ontwikkelingen kunnen binnen een dergelijke cultuur zich ontwikkelen. Daarnaast is het bestuur bijzonder omvangrijk. Het lijkt er op dat iedereen die vroeger iets wilde organiseren het bestuur is ingezogen. Dat lijkt leuk, je haalt immers creatieve geesten binnen. Deze worden binnen de kortste keren in beslag genomen door bestuurlijke beslommeringen en komen niet of nauwelijks toe aan datgene wat ze graag doen. De beloning van dergelijk creatief denken werkt verlammend; leden die iets willen houden hun mond omdat ze anders binnen de kortste keren in een bestuur moeten zitten; iets waar lang niet iedereen op zit te wachten. De veronderstelde beloning wordt meer als straf ervaren. Ik ben er van bewust dat het allemaal negatief klinkt terwijl iedereen binnen het bestuur zijn beste beentje voor zet maar de onderlinge verhoudingen zijn verstoord. Dit leidde in de afgelopen vergaderingen tot spanningen die uiteindelijk door een aantal leden heel knap zijn uitgesproken; iets waar ik bijzonder veel respect voor heb omdat deze leden iets van zichzelf en van hun allerdiepste emotie durfden bloot te geven.
Deze ontwikkeling biedt ook kansen en uitdagingen. Waarom mensen vermoeien met allerlei bestuurlijke beslommeringen terwijl ze eigenlijk allen maar actief willen zijn voor hun club. Zij willen dingen organiseren; kontakten onderhouden of de club op een goede wijze neerzetten. De vraag of dit geen bestuurlijke zaken zijn kan ik slechts ten dele beantwoorden. In de aanloop naar mijn benoeming vroeg één van de leden hoe ik aankeek tegen een bestuur van een sportclub. Mijn antwoord is dat het bestuur van een club het mogelijk moet maken om de leden hun sport te laten bedrijven. In de praktijk komt het neer op een antwoord geven op de vraag of iets wel of niet uitgevoerd kan worden; waarbij de hamvraag meestal is of er voldoende financiële middelen zijn. Het organiseren van allerlei activiteiten als zodanig vind ik niet de eerste taak van het bestuur. Mensen die het leuk vinden om tochten uit te zetten en een programma samen te stellen hoeven daarvoor niet in een bestuur te zitten. Het bestuur moet het hen mogelijk maken door geld uit te trekken voor die zaken die nodig zijn. Voorbeeld voor een tocht moeten er voldoende pijlen zijn; het bestuur kan geld vrij maken deze aan te schaffen.

Wat betekent dit nu allemaal concreet? Het bestuur is druk bezig zichzelf te hervormen. Dit betekent dat het bestuur versmald zal worden tot maximaal vijf mensen. Deze vijf mensen worden verantwoordelijk voor het mogelijk maken van fietsactiviteiten van de leden van de club. Dit bestuur zal worden bijgestaan door een aantal die zich gaan bezighouden met specifieke onderdelen van de club. Zo is er o.m. een programmacommissie; een sponsorcommissie. In de toekomst kan ik me nog veel meer commissies voorstellen die bemand worden door geïnteresseerde leden. Deze hoeven niet elke maand bij elkaar te komen. Zij stellen een wensenlijst met de daarbij behorende kosten; het bestuur inventariseert dit vervolgens en zal een afweging maken aan de hand van de financiën. Dit geheel wordt vertaald in een jaarplan en een begroting welke door de leden in een ledenvergadering worden vastgesteld. Op deze manier kan iedereen mee denken en vooral mee doen aan de ontwikkeling van een actieve fietsclub.
Op dit moment zijn er drie commissies actief namelijk;

1. de programmacommissie.
2. de redactiecommissie .
3. de sponsorcommissie.

Als procedure naar deze nieuwe structuur hebben wij de volgende stappen afgesproken:

- in juni stellen wij de verschillende taken vast van de verschillende commissies.
- tijdens de zomermaanden werken de commissies hun plannen verder uit.
- Uiterlijk september dienen zij de plannen in bij de secretaris.
- In oktober stelt het bestuur het jaarplan en begroting 2007.
- In november krijgen de leden gelegenheid deze plannen goed te keuren.

Daarnaast zullen zij de nieuwe structuur moeten goedkeuren.

Tenslotte: zijn er mensen die iets willen organiseren; mee willen denken of op de een of andere manier actief willen worden; meld je dan aan bij één van de huidige bestuursleden.

Cor van Verk

NTFU Toerfietslicentie

Nogmaals een oproep aan leden die hun nieuwe toerfietslicentiekaart nog niet hebben opgehaald: Meld je bij een van de bestuursleden tijdens een rit vanuit het clubhuis zodat deze dan uitgereikt kunnen worden. De uitreiking van de toerfietskaart voor nieuwe clubleden die dit jaar pas lid zijn geworden loopt verder via het secretariaat.

Dankjewel.

Diegenen, die mij wat beter kennen (en dat zullen er nogal wat zijn na twintig voorzitters-jaren), zullen weten, dat ik niet gauw om woorden verlegen zit. Echter, na het laten bezinken van alle gebeurtenissen op die gedenkwaardige 28e januari, kom ik woorden te kort om alles te beschrijven. Het is ook niet gemakkelijk om juist de gevoelens te verwoorden, die over mij zijn gekomen tijdens mijn afscheidsreceptie. Laten we het er maar op houden, dat alles, wat mij die middag is overkomen, een onuitwisbaar gevoel heeft achtergelaten, dat mij tot in lengte van jaren zal bijblijven!

Allereerst waren daar mijn (toen nog) medebestuursleden, die een prachtig programma en een dito entourage hadden verzorgd. Vervolgens was er voor gezorgd, dat mijn kinderen en kleinkinderen de middag mede vulden. De gebeurtenissen stapelden zich vanaf het begin in een razendsnel tempo op en ik viel van de ene verbazing in de andere: erespelden, mooie woorden, vele mensen, die de moeite hadden genomen om mij de hand te drukken. En dan ook een hoeveelheid cadeaus om verlegen van te worden. Inmiddels zijn diverse flessen al soldaat genaakt, enkele bonnen al ingewisseld en al wat boeken gelezen en zo zal ik nog wel even doorgaan. Mocht uit mijn dankwoorden dat nog niet voldoende zijn overgekomen, dan wil ik langs deze weg nogmaals iedereen, die mij zo verrast heeft, ontzettend bedanken voor zijn of haar bijdrage aan dit feest, want dat is het voor mij zeker geweest! Eén ding wil ik hier ook nog rechtzetten, want in al die jaren wist ik bij diverse gelegenheden toch altijd wel de juiste personen te vinden om te bedanken. Laat ik nou die zaterdagmiddag de belangrijkste steun en toeverlaat niet hebben genoemd en dat wil ik hier dubbel en dwars rechtzetten: ik had deze jaren nooit kunnen vullen zonder Carlie, mijn vrouw, die mij altijd de “rek” gaf om mijn hobby op de fiets en in de bestuurskamer uit te oefenen. Waarvan akte! Inmiddels zitten we al weer in de routine van het seizoen en is het aan mij om jullie in ieder geval ook op de fiets te blijven zien. Ik zal mijn best doen!

Ad Stam.

Ik geef de pen aan.....

Op weg naar het clubhuis om aan de Waardentocht deel te gaan nemen, werd ik door mijn fietsmaatje verblijd met het bericht, dat Janneke van den Eijnden de pen aan mij heeft doorgegeven, waarvoor mijn hartelijke dank. Wellicht was het feit, dat ik nagenoeg het hele vorige seizoen in afwijkende kleding heb gefietst (lid geworden net na de kledingavond) reden om eens iets meer van die “vreemde vogel” te weten te komen. Welnu, daar gaat ie dan.

Na een intensieve voetbalcarrière heb ik zo’n twintig jaar geleden een racefiets (een heuse Legeri van Leo Noppen) aangeschaft om toch maar enigszins actief aan sport te blijven doen. Bijna wekelijks maakten we destijds wel een tochtje, maar door verhuizing van de een buiten de regio en medische problemen bij de ander, is dit na verloop van tijd stilgevallen en is mijn fiets alleen nog maar aangekeken. Tot zo’n anderhalf jaar geleden, op een verjaardag bij mijn zwager werd ik uitgedaagd door zijn buurman, Raymond Fenix, om in het najaar van 2004 eens een keer mee te gaan met een uitgepijlde tocht van 130 kilometer, georganiseerd door de Mol, naar Alphen en weer terug. Het bestaan van de Mol was mij bekend, aangezien ik wist dat mijn oom, Frans de Gruyter, met grote regelmaat en veel plezier aldaar toertochten reed. Ik wilde me natuurlijk niet laten kennen en ben, nagenoeg zonder enige voorbereiding, op mijn afgestofte Legeri meegegaan. Tijdens de koffiestop in de snackbar in Alphen heb ik kennis gemaakt met Gerrit-J van de Bogerd, een collega van Raymond bij Du Pont, die als stempelaar op ons had gewacht en besloot met ons terug te fietsen. Met vierkante benen kwam ik terug in Dordt, maar ik was wel gepakt door het toer-virus. Sindsdien zijn we blijven fietsen, ben ik in het voorjaar van 2005 lid geworden van de Mol en heb mijn gedateerde fiets vervangen door eentje van deze tijd. (met dank aan de adviezen van mijn fietsmaatje Raymond) Sindsdien probeer ik zoveel mogelijk de door de Mol georganiseerde toertochten mee te rijden, doch ik kan de kanshebbers op de te verdelen hoofdprijzen aan het eind van het seizoen gerust stellen. Aangezien ik op zaterdag de voetbalwedstrijden van mijn beide zoontjes (7 en 10 jr.) wil zien, zal ik geen bedreiging voor hen zijn.

Vorig jaar heb ik circa 4500 kilometer onder de wielen gehad, waarbij de langste tocht tot op heden de onder bizarre omstandigheden gereden Zwijndrecht-Zwijndrecht van 2005 is geweest. Naast de activiteiten via de Mol proberen we (i.e. Raymond en ik) ook andere wielerevenementen te bezoeken. Vorig jaar hebben we o.a. Limburg’s Mooiste en the Ride for the Roses gereden en dit jaar staat bijv. de Elfstedentocht op het programma. Het toerfietsen bij de Mol bevalt me bijzonder goed. Niet alleen de aanwezigheid van de volgwagen en de gezelligheid onderweg, maar ook de manier waarop de zaken zijn en worden geregeld, ervaar ik als bijzonder. Zo heb ik vorig seizoen na een lekke band bij het Land van Ooit, met verbazing kennis genomen van de organisatie, die direkt en spontaan ontstaat, teneinde iemand bij de groep terug te brengen. Chapeau voor deze harde werkers, die zich het snot voor de ogen fietsen voor een ander !!

Ik hoop jullie weer snel te mogen begroeten en wens een ieder nog vele veilige kilometers toe, die hopelijk onder betere omstandigheden worden verreden dan de tocht van vandaag (Molrit 4 naar Nieuw-Beijerland), want vandaag heb ik nagenoeg alleen de “Bakkertjes“ zien lachen. Zij genoten zichtbaar …… als chauffeurs van de volgwagen.

Verder rest mij nog “De Pen” met veel plezier te geven aan Jelle Bennis.

Groetjes,

René ’t Jong

Komt er nog een eind aan dit verhaal ???

Onze vakantie begon het laatste weekend van juli 2005. Nu jullie dit lezen is het inmiddels 2006 en is het nieuwe fietsseizoen alweer begonnen. Zo lijkt het wel of onze vakantie eindeloos was, terwijl het in werkelijkheid toch echt maar twee weken was. Het lijkt dus wel of er geen einde aan komt. Waar ook geen einde aan leek te komen was de regen die maar bleef vallen in Sarnano. De hele nacht bleef het stortregenen. Wij als onervaren kampeerders vreesden dat onze bagage nat zou worden of dat het water de tent in zou komen. Hadden we nu toch maar de drie persoonstent dan hadden we in elk geval onze bagage binnen kunnen zetten in plaats van alleen maar onder het luifel. De volgende ochtend hoorde we dat vele ervaren kampeerders water in hun tent hadden gekregen. Sommige hadden zelfs de nacht in de vrachtwagen van de organisatie doorgebracht omdat er te veel water in hun tent stond of omdat ze door de regen simpelweg hun tent niet hadden kunnen opzetten.

Rondrit vanuit Sarnano.

De volgende ochtend scheen gelukkig de zon weer. In Sarnano had je de keuze of je kon een dag daar blijven en uitrusten een beetje rond kijken in het bergstadje of je kon een rondrit maken. Nu hadden we voor de start van onze vakantie al gehoord dat dit de mooiste rit zou zijn en bovendien vonden we dat we eigenlijk nog niet zoveel gefietst hadden. De keuze was dus simpel we gingen de rondrit maken. Inderdaad bleek dit de mooiste rit van allemaal te zijn. De tocht was slecht 55km lang dus we konden het rustig aan doen. Het grootste gedeelte was echter wel berg op. We zagen ’s ochtends de berg al liggen die we zouden beklimmen. We zouden helemaal om de berg heen klimmen dus het dal waar we door heen zouden rijden was in eerste instantie niet te zien. Van Sarnano ging het eerst naar beneden naar een breed vlak dal. Vervolgens door een vlakte en toen rechtsaf en dat waren de laatste kilometers vlak. Vanaf dat moment zou er alleen nog maar geklommen worden en de laatste 11 kilometer gedaald. De klim lag mooi slingerend door een dal langs de richels van de berg. Het was aangenaam warm om te klimmen door de regen van de nacht ervoor zat er genoeg zuurstof in de lucht. Wat wilden we nog meer?? We reden nog door de bossen met om ons heen steile afgronden en mooie rotspartijen. De klim begon wel al steeds een beetje zwaarder te worden. Je kon de weg steeds aan de andere kant van het dal waar we door reden zien liggen. Op die manier kon je ook gelijk zien hoeveel meter je omhoog moest in zeer korte tijd. Volgens de route moesten we op een gegeven moment uitkomen bij een stuwmeer. Nu rijden we tijdens de vakantie beide zonder een kilometer teller, met andere woorden geen idee hoe hard we fietsen of hoeveel kilometer we al afgelegd hadden. We dachten echter dat het meer nu wel eens moest komen. De weg bleef echter omhoog gaan, slingerde van het ene kleine dal naar het ander, telkens weer een scherpe bocht maar om de hoek van de bocht nog steeds geen stuwmeer. Opeens begonnen we meer tegenwind te krijgen en ja hoor daar was het stuwmeer. Schitterend blauwgroen in het heldere zonlicht. Zo fel gekleurd dat je er bijna niet naar kon kijken zeker niet zonder zonnebril. We zijn even gestopt en een stukje de muur van het stuwmeer opgelopen om wat foto’s te maken. Daarna weer terug naar de fietsen en eens op de route en de kaart kijken waar we zouden gaan eten. Bij dit meer zou toch wel een dorpje zijn? Als gezegd er stond veel wind bij het meer dus ook al ging het af en toe wat naar beneden het was toch flink trappen. Aan het andere eind van het stuwmeer lag een dorpje met een paar restaurants en een camping. We besloten een klein restaurant uit te proberen en natuurlijk werd het in plaats van de geplande maaltijd een enorm grote maaltijd. We starten met verse pasta pesto en als hoofdgerecht een stoofschotel van everzwijn en ik kan me het toetje niet meer herinneren maar het was vast veel en goed. Het bleek dat de eigenaar van het restaurant een meester jager en truffel zoeker was. Binnen in het restaurant hing het vol met trofeeën en foto’s. Veel veel veel later besloten we hoewel het niet een lange rit was het toch wel tijd werd dat we weer op de fiets zouden gaan aangezien we nog een flink stuk moesten klimmen.

Het echte steile deel van de klim begon na het dorp. Klimmen met een volle maag is toch knap lastig. We reden weg van het meer en zagen mooie steile afgronden naast ons. Het dal kwam al snel ver onder ons te liggen. Ook al was de lucht nog heerlijk fris van de regen de nacht ervoor, toch kregen we het al snel tamelijk warm door de inspanningen. Gelukkig was het dal waar we doorheen reden zo mooi dat we wel een paar keer moesten stoppen voor een Kodak moment. Het volgende dorp zou vast wel een bar hebben voor nog een korte middag pauze dus toen we het bord met de plaatsnaam zagen waren we blij dat we er al waren. Tenminste…. dat dachten we maar naar het eerste huis reden we weer rustig verder omhoog en kwam er helemaal geen dorp. Kwam er dan helemaal geen eind aan deze klim. Nog verder omhoog en inmiddels toch wel het steilste stuk van de hele vakantie en nog steeds geen huizen en zeker geen kerk (lees, een bar want bij een kerk hoort een bar). Na nog veel zwoegen en ploeteren en klimmen kwamen we dan toch eindelijk in de bewoonde wereld en ja er was een kerk en ja inderdaad bij de kerk was een bar. Op het plein bij de kerk hadden zich wat Italianen verzameld die naar onze fietsen stonden te kijken. We reden deze dag met nog iemand van onze vakantie groep en die was een gesprek in gebrekkig Italiaans met handen en voeten (is er een ander soort Italiaans?) met de locale mensen. Ze vertelden hem dat het steilste stuk nog moest komen met een stuk of 12 haarspeldbochten en dat het dan langzaam verder naar boven zou gaan waarna je super snel zou afdalen naar de camping. Dat die afdaling snel zou zij hadden we zelf ook al berekenend want hij was maar 11 kilometer terwijl we toch zeker 30 km hadden geklommen die dag. We namen nog een succo di frutta (of 2 of 3) in de bar. Daarna weer op de fiets en zodra we het dorpje uitreden begrepen we wat ze bedoelde met het steilste stuk moest nog komen. Het lichtste verzet op en continu druk op de pedalen anders zouden we achteruit gaan. Opstaan om even aan te zetten is op een hybride so wie so erg lastig maar het was nu gewoon te steil en stoppen zat er ook niet in want dan zou je zeker niet meer op gang komen. En daar was dan de eerste haarspeldbocht van de in totaal 11 of waren het er nu 12 of 13. Ik weet het niet meer de 1 na de ander er leek geen einde aan te komen. Het uitzicht bleef waanzinnig mooi en als je naar beneden keek kon je zien waarom het zoveel moeite kostte want de eerste haarspeldbochten lagen mijlenver onder ons.
(Inmiddels moet het bekend zijn waar je foto's kun zien http://uk.photos.yahoo.com/ampverj.)
Eindelijk eindelijk kwam er een einde aan de haarspeldbochten. We zaten tussen twee bergtoppen in en over de vlakte die daar lag heen kon je in de verte de zee zien liggen. Wat kan ik zeggen behalve dan weer het was mooi. Maar eigenlijk moet je het met je eigen ogen gezien hebben om het te begrijpen. Er stond wel veel wind dus we besloten niet te lang te genieten van het uitzicht en verder richting de afdaling te gaan. Dat viel nog even een beetje tegen want we moesten nog een behoorlijk eind omhoog maar zo veel minder steil dan de voorgaande stukken dat het wel leek of we omhoog vlogen. Inmiddels was het laat in de middag en begon de zon al te zakken tussen de bergen wat enorm mooie licht en kleur effecten gaf. Dan toch nog maar even snel stoppen voor een foto en door naar de top. Steen koud was het daar dus snel dikke jas aan en afdalen. De afdaling lag aan de schaduwkant van de berg en na een hele dag klimmen in de zon was afdalen in de schaduw een grote omschakeling. Zoals verwacht was de afdaling zeer steil. Het uitzicht was waanzinnig je kon de hele provincie van de Marche overzien. Alle heuvels dorpjes landerijen. Het zicht was super mooi door de regen van de vorige dag en de heldere zon die nog net over de berg kwam (maar helaas dus niet op de weg meer scheen). De afdaling liep goed dus al snel hadden we een zeer hoge snelheid (een hybride met gevulde tassen is toch een stuk minder stabiel dan een racefiets). Hoe leuk we afdalen op volle snelheid ook vinden, we zijn toch 2 maal gestopt om een foto te maken van het uitzicht. Bij de tweede keer stoppen waren we al door en door koud. We besloten dus om snel door te gaan naar de camping. En snel ging het, zo snel, dat we de afrit van de camping mistten. Nadat we aangekomen waren op de camping hebben we verslag gedaan van onze fantastische fietsdag aan degene die hadden besloten een rustdag te nemen. Niet te lang echter want de temperatuur daalde nog steeds en we waren echt halfbevroren (nee niet letterlijk) uit de afdaling gekomen. Op naar de warme douche….. Helaas helaas het warme water was op. Dus met steen koud water moesten we ons afwassen. Nog kouder als voor onze wasbeurt kwamen we weer terug bij de groep. We zouden die avond voor de verandering met hen mee-eten. Nu at de groep altijd buiten onder een luifel. Met andere woorden lekker buiten in de frisse lucht. Naarmate de avond vorderde zakte de temperatuur steeds verder. We zaten dan wel niet op zeeniveau maar ook weer niet zo hoog dat je vrieskou verwacht in augustus. Na het eten niet te lang meer buiten blijven zitten maar snel de tent in. Alles wat maar enigszins warmte kon geven bovenop ons gelegd, maar de kou bleef.

Rit naar de markt en het balkon.

Na half bevroren te zijn tijdens de nacht waren we blij dat we de volgende dag weer op de fiets konden stappen en ons eens goed warm konden rijden. Dit was de 70 kilometer lange rit naar Cingoli. De zon scheen weer heerlijk en we waren dus na een half uurtje stevig doorfietsen toch weer aardig warm. Op de laatste camping hadden we gelezen dat in Tolentino een grote markt zou zijn, dat betekende dus dat het een dag van stevig shoppen zou worden. Eerst zouden we echter richting San Ginesio rijden. Ik citeer een stukje van de route beschrijving " San Ginesio. Zie de route langs de stad te vinden die later op de SP126 uitkomt. Op de routebeschrijving ga je terug dus omdraaien en terug rijden." Volkomen logisch dachten we. San Ginesio bleek een heel charmant plaatsje te zijn met een prachtig plein in het midden en een zeer bijzondere toegangspoort. We zijn echter niet zo heel erg lang gebleven omdat we naar Tolentino wilden. Wel even wat gedronken bij de bar en nog een heerlijk zoet broodje op. We hadden echter al wat tijd verloren omdat de route niet helemaal klopte en we dus met z'n alle een flink eind omgereden hadden. Dus terug op de route en de weg weer zien te vinden. Wat volgde was een schitterende afdaling. De weg was redelijk goed en er was bijna geen verkeer. Je kon het brede dal goed overzien dus niets hield ons tegen om in volle vaart naar beneden te gaan. De weg naar Tolentino bleek nog redelijk lang. We reden over een heuvelrug met om ons heen veel boerderijen en veel groen. Het begon al redelijk laat te worden om nog op tijd op de markt te zijn dus we hielden de vaart erin. Het laatste stukje naar Tolentino was weer steil bergaf over een brede maar erg drukke weg. Beneden kwam je in een smal dal, daar moesten we een middeleeuwse brug over, erg smal en met grote Romeinse stenen geplaveid. Direct achter deze brug lag de stad en nu maar op zoek naar de markt. Het was een redelijk grote stad dus dat zou nog wel even zoeken kunnen worden. Waar kwam de stroom met mensen met plastic zakjes vandaan? Want die kwamen natuurlijk van de markt. Met een slingerweg naar boven gereden en ja daar was dan eindelijk de markt. We wilden onze fietsen aan de kant van de weg zetten maar een vriendelijke agente wees ons op een fietsenstalling. Fietsen op slot en snel kijken of er nog veel marktkramen stonden. Veel kramen waren inderdaad al aan het inpakken maar gelukkig stonden er nog genoeg om nog "het een en ander te kopen". Na een half uurtje rondlopen hadden we beide wel genoeg gekocht we moesten het ten slotte ook weer mee nemen op de fiets. Tijd voor de lunch, al snel hadden we een leuk restaurant gevonden waar we heerlijk verse pasta pesto aten. Vervolgens weer we met al onze tassen op zoek naar de fiets en werd het een kwartiertje passen en meten om alle nieuwe aankopen mee te kunnen nemen. Gelukkig slaagden we daar in en hoefden we niets achter te laten.

Als gezegd lag Tolentino beneden in een dal. Met volle tassen en een volle maag midden op de dag terwijl het dus het heetst was moesten we gaan klimmen. Dat viel even tegen! Halverwege de klim maar een korte pauze ingelast. Even iets drinken en op adem komen en dan verder. Het volgende stadje dat we tegen zouden komen moest San Severino Marche zijn. We hadden al gelezen dat dit 1 van de mooiere plaatsjes uit de omgeving moest zijn dus de beslissing om daar een barretje te pakken was snel genomen. De route voerde ons door de buitenwijken van de stad. Het kostte ons even om het echte centrum van de stad te vinden. Hoewel het zeker een mooi plaatsje is vonden we het toch een beetje tegenvallen. Wel een mooi groot langwerpig plein met een schitterende klokkentoren maar verder zeker niet mooier dan de andere plaatsjes die we ondertussen gezien hadden. De limonade bij de bar smaakte er niet minder om. Op voor de laatste 25 km van die dag. De eindbestemming was Cingoli. Dit plaatsje heeft de bijnaam Het Balkon van de Marken. Vanaf Cingoli zou je de hele Marche moeten kunnen overzien en met helder weer, zo was ons verteld moest je tot aan Kroatië kunnen kijken. We waren benieuwd. Vanuit San Severino Marche reden we eerst over een smalle binnenweg, omringt door bomen dus vrijwel geen uitzicht. We kwamen door kleine boerendorpjes maar zagen niet veel mensen behalve 1 herder die net zijn kudde geiten de weg over liet steken. Dit was behoorlijk wat oponthoud maar wel leuk. Een grote kudde met zeker wel tien honden die door het achterland trokken. Toen alle geiten aan de overkant waren zijn we weer op de fiets gestapt. Dit laatste stuk was behoorlijk lastig want er was geen meter vlak. Aan het einde van de smalle binnenweg kwamen we weer op 1 van de wat grotere doorgaande wegen. Achter ons hadden we een schitterend zicht op het natuur gebied Gan Sasso en voor ons lag het laatste opstakel van deze dag. Een klim van nog zo'n 15km niet erg steil maar toch continu klimmen. Het uitzicht tijdens de klim werd al steeds weidser.

Bovenaan moesten we door een tunnel en aan de andere kant kwamen we in een bos terecht.
We zagen de weg dwars door het bos lopen voor ons en wisten dat aan het einde dan toch eindelijk Cingoli moest liggen. De stad lag op de volgende heuvel. Even nog een stukje naar beneden en dan zouden we aan de rand van de stad zijn. We besloten direct de stad in te rijden en rond te kijken ook al was het al redelijk laat. We wisten niet zeker hoe ver naar beneden de camping lag. Tot nu toe waren de meeste campings te ver van de steden om ’s avonds nog terug te gaan. We klommen dus weer naar boven naar il balcone. Het balkon lag aan de rand die om de heuvel heen liep buiten de stadsmuren. Het uitzicht was adembenemend.

Je kunt inderdaad de hele Marche overzien. De hele kustlijn, alle heuvels, dorpjes en steden. De zon ging onder en de kleuren waren dan ook waanzinnig mooi. Er konden nog best wat foto’s bij de fotocollectie van dit jaar en dus nog maar een rolletje volgeschoten. Vervolgens toch door de stadspoorten gegaan en daar wat rondgefietst. Het was een leuk stadje en het zag er naar uit dat door de inwoners iets georganiseerd zou worden. We besloten dus de camping op te zoeken en later terug zien te komen. Gelukkig was de camping niet erg ver weg. Snel tent opgezet en ons gewassen. Ook van onze camping had je een mooi uitzicht. Nu zagen we ook voor het eerst Kroatië liggen. Toch maar we op de fiets gestapt (we kunnen er maar geen genoeg van krijgen) en terug gereden naar de stad. Er was die avond markt in de stad, dit maakte het onmogelijk om in de stad te fietsen dus met de fiets aan de hand de stad doorgelopen. Nog wat leuke dingentjes opgepikt op de markt en toen op zoek naar een restaurant. Dit bleek nog niet mee te vallen. We waren al drie keer rond gereden en hadden nog niets gevonden. We besloten buiten de stadsmuren te gaan zoeken en daar vonden we al snel wat. Het restaurant zat in de stadsmuur en was bijzonder sfeervol ingericht. Een zeer excentrieke kok liep rond in het restaurant om de mensen aan te raden wat ze zouden moeten eten. Heerlijke parpadelle alla pappavera gegeten en ongetwijfeld hebben we ook nog een toetje op maar ik weet niet meer wat. Het was ondertussen erg donker buiten en behoorlijk afgekoeld dus snel terug naar de camping. Onderweg nog wel even stil gestaan om het uitzicht bij nacht te bewonderen. Duizenden lichtjes glinsterden beneden ons tot aan de horizon. Bijzonder fraai.

De Koninginnenrit. (op papier)

De voorlaatste rit zou de koninginnenrit zijn werd ons verteld. De tocht was 90 kilometer met eind bestemming Gubbio en onderweg zouden er 3 zware beklimmingen liggen. Vanuit de camping in Cingoli gingen we eerste een heel eind naar beneden. Een mooie brede asfalt weg waar je enorm veel snelheid kon maken. Er was die ochtend niemand op de weg dus niets hield ons tegen om met topsnelheid (voor een hybridenfiets) naar beneden te zoeven. We kwamen uit langs een stuwmeer. Het was die ochtend bewolkt en het zag ernaar uit dat het zou gaan regen. De omgeving van dit stuwmeer was ook niet echt mooi dus we zaten eigenlijk een beetje te balen op de fiets (of kwam dat nu doordat we onze eerste koffie nog niet gehad hadden). Na de lastige klim het dal van het stuwmeer uit kwamen we in Apiro. We moesten nog water hebben voor die dag dus we stopte bij een winkeltje wat tegelijkertijd de plaatselijke bar bleek te zijn. Nog wat cake, koeken en fruit voor onderweg ingeslagen en toen weer op pad. Het was nog steeds grauw en grijs buiten en van tijd tot tijd viel er wat water uit de lucht. Het volgende stuk voerde door licht glooiend landbouw gebied. De volgende klim leek bijzonder vlak tussen moestuintjes op de heuvel, maar het bleek toch behoorlijk steil. Bovenaan lag een piep klein dorpje met een burcht Domo. Midden op de weg / in het dorp stond een tafel en aan die tafel zaten de mannen van het dorp te kaarten. Een bijzonder leuk gezicht. We zijn even aangeschoven voor de cappuccino en hebben nog een rondje langs de burg gelopen voordat we weer verder gingen. Er volgde een korte afdaling maar de weg was redelijk smal en niet zo goed dus geen topsnelheid dit keer. Volgens de routebeschrijving zou er een klim volgen met een zeer slecht wegdek, veel grind en veel kuilen. Wat er echter lag was een zojuist geasfalteerde mooie kronkelweg het volgende dal in. Dit dal was redelijk smal met vele hoge bomen en grijze rotswanden. Er lagen een aantal forten op de toppen van de heuvels, opgetrokken uit het grijze gesteente uit de omliggende heuvels, samen met het grauwe grijze weer van die dag hing er een heel aparte sfeer in dit dal. De klim liep goed maar er was erg veel tegenwind en het duurde wel heel lang voordat er een einde kwam aan de weg door het mysterieuze dal. Eindelijk konden we dan afslaan en we hoopte op een stukje vlakke weg maar het mocht niet zo zijn.

Het volgende stuk was nog steiler. Aangezien ik al de hele klim honger had gehad en voor de helft van deze etappe al door mijn volledige dag voorraad heen was, kwam het heel goed uit dat er langs deze weg een supermarktje lag. Snel naar binnen wat cakejes, koekjes, fruit en yoghurt gekocht. Die waren allemaal in 1 keer op, nou ja bijna dan, de dag was nog lang dus we moesten nog wel iets overhouden.

Verder met de klim dan maar nog steeds met tegenwind. Als je soms mocht denken dat wind typisch is voor de Nederlandse polders, dan kan je vertellen dat het in de Marche ook flink kan stormen. Bijna de hele vakantie hebben we een stevige wind tegen gehad en op het moment dat het erg warm is, dan is dat best aangenaam maar voor de rest is het voornamelijk hinderlijk in de klim. Gelukkig was wel inmiddels de zon gaan schijnen. Nog wat haarspeldbochten en toen 1 lange rechte weg naar de top. Boven was een mooi plateau dat helemaal was ingericht voor recreatie, overal speelweides, picknickplaatsen en wandelroutes. Er was een mooi hotel/restaurant boven maar het was binnen nogal koud dus we wilden eigenlijk buiten eten. Na enig overleg mochten we dan buiten eten maar dan moesten we wel zelf ons eten komen halen. Dat was simpel zat en zo zaten we even later aan een heerlijke pasta buiten in de zon. En op zijn Hollands zullen we dan maar zeggen, ook nog lekker goedkoop want we hoefden geen "servizio" te betalen omdat we de bediening zelf gedaan hadden. Na de lunch de afdaling aangezien we bijna de hele ochtend geklommen hadden moesten we nu toch wel een heel eind naar beneden. Dit bleek ook het geval. Een weids uitzicht maar daar hebben we niet veel van gezien want wederom een schitterende afdaling. Goed wegdek, mooi overzichtelijke bochten afgewisseld met schitterende haarspeldbochten waarvoor je volop in de remmen moest en zo 10 kilometer af naar beneden. Eigenlijk is het vooral jammer dat er geen echte afdalingen zijn in Nederland. De klimmen zouden we er wel bij kunnen denken. Onderaan de klim lag de stad Fabbriano helaas reden we alleen door het industrie gebied en helaas was dat zo’n 15 kilometer en hoewel het volledig vlak was, was het ook super saai en continu volop wind tegen. Aan de rand van de stad nog even een barretje gepakt en toen we daar binnen zaten begon het net te regenen. Goed getimed! Na de korte pauze was het gelukkig al weer droog. Net buiten de stad ging de weg al weer omhoog en begon de zon weer te schijnen. Twee kilometer verder zou de volgende klim beginnen maar die 2 kilometer naar de klim toe waren steiler dan de klim zelf. Ook voor deze weg werd er gewaarschuwd dat het wegdek slecht zou zijn. Dit keer bleek dit wel te kloppen. De weg bestond voor grote delen uit enorme keien, het leek wel een oude Romeinse weg. Daar tussen stukken asfalt die het niet hielden op de keien ondergrond dus daar leg je dan weer een stukje asfalt over heen en er weer over en en… Het was wel een mooi gezicht maar vergde ook wel enorm concentratie in de klim om niet zoek te raken in de kuilen. De afdaling was nog lastiger of beter gezegd levensgevaarlijk met alle kuilen en brokken steen. Gelukkig kwamen we heelhuids beneden, waar we een stuk over de snelweg moesten. Of tenminste zo leek het zo druk was het, enorme vrachtwagens snelden langs ons heen. Gelukkig konden we deze weg al snel verlaten en via een rustige parallelweg kwamen we in het volgende dorpje, waar we (aangezien ik nog steeds honger had) toch nog maar wat eten ingeslagen hebben. De laatste 20 kilometers waren redelijk vlak, de helft was een slingerende weg langs boerderijen, akkervelden en zonnebloempartijen.

De andere helft was helaas iets minder fraai, dit was langs een zeer drukke weg waar je voor de veiligheid echt achter elkaar moest rijden. Nog een paar laatste kilometers over een bijna onverharde weg en daar was dan eindelijk de camping. De camping was een enorm groot vlak grasveld met bijna geen andere gasten. De zon scheen nog lekker en voor het eerst konden we dan ook ’s avonds nog even op ons gemak buiten zitten bij de tent. Een lange dag met zeker behoorlijk wat klimwerk een zeker niet een makkelijke tocht, maar om nu te zeggen de koninginnenrit nee dat vonden we toch niet. Op de kaart hadden we intussen gezien dat er een mooiere route mogelijk was met meer klimwerk. De camping lag te ver van Gubbio om die avond nog de stad in te gaan. Dus we aten een simpele maaltijd op de camping en we zijn naar het dorpje, waar de camping lag, gelopen. In de bar nog een bakkie gedaan heerlijk buiten op het terras, maar helaas begon het toen te regen. Dus wij naar binnen en nog maar een ijsje genomen. We hadden tenslotte nog geen toetje gehad. Volgens de locale bevolking zou het zo weer droog worden. Nog even gewacht en inderdaad werd het al snel weer droog. De koffie bleek van het huis/ de bar dus alleen het ijsje afgerekend en daarna weer in het stikdonker over het boerenlandweggetje weer terug naar de camping.

De Slotrit.

Na de laatste dag rusten, shoppen, eten en de toerist uitgehangen te hebben in een kabelbaan te Gubbio was het tijd geworden voor de laatste fietsrit en die ons weer terug zou brengen naar het Trasimeno meer. Het had die nacht flink geregend en we hadden flink wat onweer gehad maar gelukkig was het die ochtend redelijk mooi weer. We gingen snel op pad en probeerden zoveel mogelijk van onze laatste dag fietsen te genieten. De eerste klim volgde al redelijk snel. In het begin verliep erg prettig, we gingen al zingend naar boven. Het berg / heuvel was in etage en met zeer brede bochten kwam je steeds een etage hoger. Op dit eerste deel van de klim werden we ingehaald door een Engels sprekend echtpaar. We trokken er ons niets van aan en zongen vrolijk verder. Even leek het dat de klim al snel weer voorbij zou zijn in een dorpje maar na dit dorp liep de klim nog veel verder door. Op dit gedeelte geen bochten meer en er waren ook steeds minder bomen dus hoe langer hoe meer voelde je dat er toch behoorlijk wat wind stond. We haalden het echtpaar weer in en klommen steeds verder naar de top. Boven kwam je uit op een plateau vanaf hier was de weg onverhard en liep naar beneden. Vele kilometers later lag er weer asfalt en hier begon pas de echte afdaling. Vele fietsers uit onze groep lagen zeker 10 tot 20 minuten op ons voor maar we haalden ze gemakkelijk in tijdens de afdaling. Zo zie je maar weer net als klimmen is ook afdalen niet voor iedereen weggelegd. Dertig kilometer gereden…tijd voor koffie natuurlijk. Het was warm genoeg om op het terras te zitten en aangezien het de laatste dag was zijn we ook lang blijven zitten. Uiteindelijk toch maar weer op de fiets gestapt dat was immers de bedoeling van de vakantie. Al snel nadat we op de fiets waren gestapt roken we een brandlucht. We reden een dal in waar alles redelijk recent verbrand was. Het is niet erg prettig om te fietsen terwijl je nauwelijks kunt adem halen door de stank. Gelukkig sloegen we al snel af en begonnen we aan de volgende klim. Deze stond niet op de routebeschrijving… Maar goed we waren gekomen om te klimmen anders hadden we ook wel in Nederland kunnen blijven. Snel na deze onverwachte klim volgde de voorlaatste klim.

Het was ondertussen bewolkt geworden en we hoorden het in de verte al donderen maar we besloten niet te stoppen in het dorpje aan de voet van de klim maar door te rijden naar de top waar een restaurant zou zijn. We waren nog niet halverwege de klim of er brak een verschrikkelijk onweer los. Er waren helaas geen plekken om te schuilen dus we moesten door klimmen in de regen. Het begon hoe langer hoe hard regenen en het onweer werd heviger dus niet echt veilig. Op dat moment zagen we een oprit met schuur waar een kleien luifel voor zat. Stoppen en schuilen maar!!! Er waren echter nog meer mensen op het idee gekomen om daar te schuilen dus het was nogal krap. Na enige tijd leek het weer een beetje beter te worden en we wisten dat we vlak onder de top zaten dus we besloten door te rijden naar het restaurant. Helaas barstte het noodweer op dat moment weer in alle hevigheid los. Door de regen kun je bijna geen hand voor ogen zien. Het water kwam in grote stromen de berg af. Niet bepaald een ideale manier om te klimmen. Gelukkig zagen we als snel het restaurant. Het zat echter niet mee want de tent was gesloten. Daar stonden we dan in de stromende regen en we konden niet naar binnen. Het restaurant had een overdekt terras maar dat was volledig afgezet. We zijn er toch maar op gegaan en hebben de stoelen uitgehaald zodat we rustig konden zitten. De rest van de groep wilde al snel verder terwijl het nog regende. Wij hadden echter totaal geen haast. Het was de laatste dag en we wisten al dat de laatste camping (zelfde als de eerste) niet echt gezellig was, bovendien hadden we het stadje al bekeken. We besloten dus om te blijven wachten tot het echt droog was en onze kleding ook niet meer doorweekt was. Gelukkig werd het al snel droog en konden ook wij weer verder. Door de zon die doorkwam werd het al snel erg warm en begon het vocht op de wegen te verdampen. We reden hierdoor kilometers door de mist. We hadden eerst een klein stukje afdaling. Op dat stukje werden we aangevallen door een hele horde dikke vette zwarte vliegen. Gelukkig waren die vliegen weer weg toen het laatste stukje klim kwam. Dit was het laatste stukje echte klimwerk en het loog er niet om. Het was zo steil dat je echt continu moest blijven trappen anders zou je van je fiets afvallen. Maar ook dit hebben we overleefd. Nog een klein stukje golvende terrein en dan de afdaling naar het meer. Nog 1 keer genieten van een echte afdaling. De weg voerde ons tussen pijnbomen, olijfgaarden en typisch Italiaanse dorpjes met op de achtergrond steeds het zicht op het Trasimeno meer met zijn eilanden. Er zijn werkelijk slechtere manieren om vakantie te vieren. Veel te snel was de afdaling afgelopen en konden we alleen nog maar langs het meer naar de camping rijden.

Dat is natuurlijk geen manier om je vakantie af te sluiten. In Passignano dus nog maar even gestopt om een heerlijk Italiaans ijsje te eten. Daarna was het toch echt tijd om naar de camping te gaan. We moesten immers die nacht nog in onze tent slapen en die moest dus nog opgezet worden. We aten die avond mee met de groep dus geen haast om een restaurant te vinden. Wel moesten we nog even een lift naar het station regelen. Gelukkig wilde onze reisbegeleider ons wel even afzetten. Einde van de laatste fietsdag.

De Terugreis.

De volgende groep vakantiegangers was vroeg aangekomen de volgende ochtend. Onze reisbegeleider vroeg ons dus of we het niet erg vonden om eerder weg gebracht te worden. We hadden daar absoluut geen bezwaar tegen en zo zaten we 's ochtends vroeg in Terontola op het stationsplein met al onze koffers. Erg gezellig tussen de locale bevolking die in de bar hun ochtend koffie kwam drinken en hun krantje kwam lezen. Ze keken ons wel vreemd aan terwijl we daar zaten met onze bagage midden op de straat. We hebben daar genoten van een paar koppen cappuccino en limonade en toen was het toch al weer tijd voor de trein. Dit keer gelukkig gewoon op tijd en de airco werkte gewoon. We konden nu dus op ons gemak genieten van het schitterende landschap. Als de trein rijdt is het zeker een goede manier om Italië te bekijken. Voordat we het wisten waren we al in Rome.

De trein gaat dwars door alle wijken van de stad en komt dan uiteindelijk aan bij vliegveld Fumicino. Daar hadden we na enig zoeken de goede hal gevonden en onze bagage gedumpt. Veel te vroeg dat wel dus ook hier werden we weer vreemd aangekeken (er gingen nog 2 vluchten eerder naar Amsterdam maar we hadden geen risico willen nemen). Zonder bagage… hoogste tijd om te shoppen :-) Nee hoor, niets gekocht alleen gekeken. We hebben nog wat gegeten en rondgehangen. Uiteindelijk was het tijd om het vliegtuig in te gaan. We zouden naar Milano vliegen en daarvandaan naar Amsterdam. We hadden genoeg tijd voor de overstap maar natuurlijk kreeg onze vlucht vertraging en uiteindelijk hebben we de vlucht vanuit Milano maar net gehaald. Helaas vertrok dat vliegtuig niet. We stonden daar alleen zonder enige informatie. Alleen een handvol dronken Hollandse voetbal fans. Welkom thuis! Na veel oponthoud, werden er nog mensen van andere vluchten op die onze vlucht gezet waren en toen het vliegtuig helemaal vol was mochten we eindelijk vertrekken. Iets later thuis dan gepland, maar toch nog altijd een dag eerder dan de mensen die met de bus naar huis waren gegaan. Zo dat was dan toch eindelijk het einde van het vakantie verhaal. Tijd om een nieuwe vakantie te boeken!!!!!

Saluti Anne Marie

Vanuit de ziekenboeg.

Beste sportvrienden,

Het is wel even schrikken als je daags na de Waardentocht met hoge koorts in je bed belandt. Als actief sporter ziet de wereld er opeens heel anders uit. Zeker als je daarna met een ambulance afgevoerd wordt met een trombosebeen en volstrekte rust moet houden. Gelukkig gaat het nu weer goed met mij en hoop ik spoedig weer mee te fietsen. Langs deze weg wil ik graag iedereen bedanken voor telefoontjes, kaarten en bloemen.

Met vriendelijke sportgroeten,

Ad Schleicher

Wat is er met mij aan de hand ?

Dit seizoen begon al lekker: eerste rit bij het clublokaal: fiets uit de auto, achterwiel steken, even parkeren op de voorvork, rugzakje, schoenen, schoenen ? die zitten dus niet in dit rugzakje dus… achterwiel er weer uit, fiets weer in de auto en met Anton Verjaal de eerste club als bijrijder meegereden, 's middags toch even zelf een rondje gefietst, viel nog best tegen. 2e rit: volgens planning als bijrijder met Wim van Papendrecht wederom in de volgauto meegereden, we hadden veel werk, dus lekke banden. 3e rit, afgelast wegens slecht weer, sneeuw, verder geen probleem want ik zat in oostenrijk op vakantie, hoogtestage, 4e rit, ingekort slecht weer, (nog steeds in Oostenrijk, ook veel sneeuw), 5e rit, omloop van de veluwe, net terug uit Oostenrijk toch maar niet gegaan. Dus uiteindelijk was voor mij de waardentocht de eerste keer dat ik mee kon fietsen. Ging geloof ik best aardig, de ritten erna eigenlijk ook wel ook al was het soms koud en/of nat (meestal beide) maar dat begint te wennen. Daarna heb ik ook tot nu toe geen rit meer gemist. Met de voorjaarstoer ben ik weer eens vanuit thuis (Capelle) naar Dordt gefietst, 2x30 extra trainingskilometers dus. Bij terugkomst 186km gereden wel moe maar niet té. 30 April om 6 uur opgestaan, de weg was nog nat. Ik had geen zin om fietsend al drijfnat bij het clubgebouw aan te komen dus nog even een uurtje terug naar bed en dan met de auto naar Dordt. Deze rit liep naar mijn gevoel erg lekker, dit zal achterin het peloton ook wel opgevallen zijn. Als er lek gereden werd heb ik dan ook vaak gewacht, meestal op "snelle groep" Harry die met de "tractor" (mountainbike) weer eens lek reed. Maar zoals het vandaag (dinsdag 1 mei) liep had ik nooit durven hopen. Omdat ik zaterdag 6 mei meehelp met het fietsevenement (althans dat is de bedoeling) kan ik niet met de club fietsen dus heb ik me voorgenomen deze week wat extra te gaan. Één van mijn zussen woont in Utrecht dus ben ik 's middags "even" op de koffie gegaan ('t is vakantietijd en mooi weer alleen nogal winderig). Vanuit Capelle via Nieuwerkerk, Moordrecht, Gouda, Haastrecht naar Oudewater. Op een gegeven moment zag ik daar een scootertje rijden, een 200 meter voor me. Met een tempo van tussen 33 tot 38 km/uur op de 53-15 heb ik geprobeerd deze in te halen wat uiteindelijk ook is gelukt, mede dankzij het lekkere weer met een licht briesje, schuin van achteren. Dit scootertje bleek het ideale tempo te rijden zo tussen 33 en 39 km/uur, toen ik er achter zat had het eigenlijk best nog een stukkie sneller gekund.

Zo nu en dan even met de bestuurster gepraat, deze bleek ook naar Utrecht te moeten … mazzel ! helaas had zij al een bakkie bij haar zus gedaan dus reed ze niet ook weer terug. Dus vanaf Oudewater via Montfoort en de Meern zo'n 25 km achter de scooter naar Utrecht. Alleen de laatste 5km naar Lunetten moest ik weer alleen verder. Bij aankomst bleek ik een gemiddelde te hebben van zo'n 33 km/uur vanaf thuis. Zoals gezegd even een bakkie gedaan bij m'n zus (zo'n 1½ uurtje bijgekletst) en daarna een alternatieve route naar huis. Via Nieuwegein en Vianen, (dat geslinger door de bebouwde kom drukt het gemiddelde behoorlijk) tegen de wind in langs het Merwedekanaal naar Meerkerk. Best een leuk pad eigenlijk (volgwagen kan niet overal mee). Ook kwam ik daar nog een iets langzamer rijdende fietser tegen die mijn wiel pakte, niet letterlijk natuurlijk want dan zouden we ruzie gekregen hebben maar jullie weten wel wat ik bedoel. Hij zou even achter mij rusten en dan kop overnemen ….. NOT. Voor Meerkerk draaide hij linksaf. Ik denk ik ga even bij Plieger langs, ben er nog nooit geweest, ben nu toch in de buurt, is half zes dus…. Dinsdagmiddag gesloten…. dat heb ik weer. Nou ja dan maar verder. A27 overgestoken en op mijn richtingsgevoel een beetje naar links, rechts, weer naar links, nog steeds tegen de wind in, door Goudriaan, rechtsaf N216, wind in de rug 53-14, tempo tegen 40km/uur naar het pontje Schoonhoven-Gelkenes of eigenlijk andersom. Wat mij eigenlijk steeds meer verbaasde was dat ik nog steeds, ook tegen de wind in, nog zonder al te veel moeite een tempo kon aanhouden van zo'n 30-35 km/uur. Man-man-man, wat gaat het vandaag lekker. Het laatste stukje van de route is verder redelijk saai, maar voor mij wat bekender terrein, met de wind opzij langs de provinciale weg N210, Bergambacht en Krimpen naar Capelle, de Algerabrug op, ook met tempo 30+, zoals het hoort. Pas net voordat ik thuis kwam, na zo'n 115km kondigde de kramp zich even aan. Een perfecte rit gehad, 115,5km in 3uur en 44 min oftewel 30,9km/uur gemiddeld! Dat is eigenlijk het lekkebandenterugrijtempo maar dan even ietsje langer. Ik hoop dat het de rest van het seizoen ook zo lekker loopt. Maar even recapituleren, hoe kan dat zo, wat is er met mij aan de hand?

Theo Rutten

Mazzel.

Mede dankzij het artikel van Anne-Marie en het wat langere artikel van de voorzitter is dit clubblad wederom rijkelijk gevuld, mazzel dus. De redactie kan echter niet garanderen dat dat altijd het geval zal zijn, daarvoor is ook jullie hulp dringend gewenst. Ik spreek dan ook de hoop uit dat ook anderen ook hun verhaal kwijt willen en kopij insturen voor dit clubblad.

Theo Rutten

E-mail.

In deze tijd beschikken velen over een internetaansluiting. Dit maakt het mogelijk om via E-mail elkaar aan te schrijven en te informeren. Het is een zeer snelle en goedkope manier van communicatie. Als U een internetaansluiting heeft met daaraan een e-mail adres en u wilt op de hoogte gebracht worden van het laatste nieuws, het volgende: DTC de Mol beschikt op dit moment over 150 E-mail adressen welke de afgelopen periode meermalen zijn gebruikt. Als U nog geen enkel bericht ontvangen heeft komt U niet voor in het bestand en/of het e-mail adres is fout. Wilt U toch deze mail ontvangen en/of op de hoogte blijven van het clubgebeuren stuur dan even een E-mail naar ***postmaster@fietsclubdemol.nl*** Ik neem U dan op in het E-mail adressenbestand.

Gerrit-J v/d Bogerd.

Clubgebouw: Vogelaarsweg 6 – Recreatiegebied Hollandse Biesbosch – Dordrecht.
Tel. 078 – 6164303.

De Mol op internet: *www.fietsclubdemol.nl*

E-mail: *info@fietsclubdemol.nl*

*** Afmelden als lid;**

*** Aanmelden als lid;**

*** Adreswijzigingen;**

Altijd schriftelijk doen bij de secretaris!!!

Kopie insturen: Uiterlijk 1-juli-2006.

Insturen naar : ***redactie@fietsclubdemol.nl***

Dit clubblad zal erg leeg zijn als jullie niet een stukje zouden schrijven. Schrijf eens over uw sterke verhaal van die klim die je altijd is bijgebleven of waarom je helemaal gek bent van fietsen. Het lijkt me ook heel leuk om te lezen waarom je precies deze fiets hebt gekozen.